

Christiansø tur / retur ved håndkraft 7.-8. september 2002

af Hans Ketil Nexø Kajakklub

Jeg har været på Christiansø mange gange og er stadig lige fascineret af stedet. Lige siden kajakken kom ind i mit liv for 12 år siden, har jeg drømt om at ro derover og opleve rejsens dimension i tid og rum i pagt med elementerne.

På et tidspunkt blev idéen sået i kajakklubben, og siden har den rumsteret i baghovedet på flere. I sommeren 2002 synes tiden endelig at være moden og mulighederne til stede. Antallet af havkajakker var steget i takt med medlemstilgangen, vi var blevet erfarne og konditions-mæssigt godt rustede til turen, og endelig var der ved Knuds mellemkomst opstået en mulighed for følgebåd. Andre har gjort turen uden før os, men da vi stadig er novicer i åbent hav, har vi det bedst med at have denne backup i ryggen ved dette første forsøg.

Ertholmene (Christiansø og Frederiksø). Mod nordvest ses Græsholmen og længst ude Tat med det lille fyr.

Poul Larsen, i daglig tale "Polle", lagde følgebåd til. "Immanuel" – en ombygget fiskekutter med to master – skulle være vores livline, hvis vi skulle få brug for det, og samtidig fungere som logi for dem, der ikke havde telt med. Knud havde for længe siden truffet aftale med Polle om projektet, men ringede til ham et par dage forinden for at konfirmere aftalen og få de sidste praktiske ting på plads. Og godt det samme, for Polle havde i mellemtiden glemt alt om projektet og aftalt at sejle vennen John og dennes kone Birthe en tur til Polen. Så hvis ikke Knud havde ringet, ville Polle med følgebåd have befundet sig i Polen lørdag morgen, og vi ville have stået med en lang næse. Nu måtte John og Birthe i stedet "nøjes" med en tur til Christiansø med pungen fuld af ubrugelige Zloty.

Fra Kajakklubben deltog Jens Peter som observatør og fotograf. Som aktive deltog Rasmus Møller, Lotte, Knud, Birthe og jeg selv. I hvert fald 3 andre medlemmer ville gerne have roet med, men blev forhindrede: Kim, som måtte melde fra, da vi flyttede arrangementet, Anita, som lagde sig med influenza, og Claus, som skulle på arbejde.

Polle, John og Birthe sejlede "Immanuel" til Gudhjem fredag eftermiddag, og samme aften klokken 8 mødtes vi andre i klubhuset og pakkede traileren. Hjemme igen samlede jeg de sidste stumper sammen, inden jeg lagde mig, men spændingen og forventningen gav nu ikke plads for megen søvn den nat.

Lørdag d. 7. september

Lørdag morgen mødtes vi igen kl. 7¹⁵ ved klubhuset. Vejret var lovende, så vi skrev os ud i rojournalen – "Udgangspunkt: Gudhjem – Retning: Ø!" Traileren blev koblet på, oppakningen stuvet i bilen, og så af sted til Gudhjem. Vi var fremme i havnen til aftalt tid kl. 8 og fik et par hurtige skiver franskbrød og lidt at drikke sammen med besætningen på "Immanuel".

På kajen kommer en spinkel kvinde hen til os. Hun er vist over 60 og taler svensk. Hun fortæller, at hendes mand tog til Christiansø i kajak kl. 6 i morges - alene. De er begge ivrige kajakroere fra Lidingö ud for Stockholm med direkte adgang til skærgårdens mere end 60.000 øer. De er garvede folk med tusindvis af kilometer under kølen. Hyggeligt og spændende bekendtskab.

Vi takker for sludderen og kører så gennem byen til Nørresand, hvor bil og trailer bliver parkeret. Kajakkerne bliver stuvet og sat i vandet, og så er vi klar til afgang. Knud vil gerne styre "Immanuel" på udturen, så Birthe fatter pagajen og sætter sig i "Classic". Med Rasmus i "Eskild", Lotte i "Solvej" og jeg selv i "Njord" støder vi fra, runder molen og begiver os ud på åbent hav. Klokkeren er 10⁵⁰. En underlig fornemmelse at styre ud mod den tomme horisont. Efter Knuds anvisninger sætter vi kursen i forhold til solen, men vi går lidt for nordligt. Knud prøver at lokke os lidt længere mod syd, men vi opfatter ikke hans signaler, og vores tilsyneladende uvillighed og afdriften gør, at turen over ender med at blive 20 km i stedet for de 18 i fugleflugtslinie. Kåde, overstadige bemærkninger og glade ord spiller ping pong i luften mellem os. En blid eftervind fra sydvest og lette medbølger bereder vejen. Vore ansigter stråler om kap med solen. Efter en tid lægger forventningens anspændelse sig. Det er her! Det er nu, det sker! Du er én af de heldige. Kroppen og sindet falder til ro i en rytmisk kadence i takt med havets blide vuggen. Blikket fokuserer på uendeligt. Tankerne dvæler ved nuet, porerne åbner sig og sluser sanseindtrykkene ind under huden. Hvor kan livet dog være dejligt. En vanddråbe – eller er det en glædeståre? - blinkes væk.

Undervejs med Bornholm som en silhuet agter

Efter en time holder vi den første pause. Bornholms kystlinje fortoner sig i en diset, blå silhuet, og Christiansø skimtes som et svagt fatamorgana – et uvirkeligt sted på jorden. Vi samler os i en klump. Madpakkerne kommer frem fra gemmerne, flasker med vand klukker, lidt kaffe eller te. Lækkerier bliver budt rundt og en tynd krydret røg letter fra "Eskild" og "Njord". Naturen kalder og der bliver aflagt visit på "Immanuel" - en lidt besværlig, men nødvendig proces.

En tiltrængt pause undervejs

Klokken bimler afgang. Cockpittet lukkes. Ohøj, klart skib, fat i pagajen og så videre ud i eventyret. Jeg tænker på "Den uendelige historie". Er alt dette blot et produkt af vores fælles fantasi? Findes Christiansø kun, fordi vi ved fælles kraft magter at give den navn? Nej, her overgår virkeligheden fantasien. Det findes, og jeg lever. Ude til styrbord tukker "Immanuel" af sted for lave omdrejninger. Flot skude. Harmoniske former. Hun ruller mere, end vi gør. Godt man sidder trygt her nede, hvor man blot kan række ned i vandet og svale sin pande. Mit badetermometer "Sælsius" viser 20° herude midt på åbent hav – en fantastisk sommer. Vi småsludrer lidt, men

snart er man tilbage i drømmeland. Fantasier fra drengetiden dukker frem af glemslens tåger. Er det ikke et piratskib derude i det fjerne, bestykket med 5-punds kanoner? Og er det ikke palmer, der svajer for den svage brise ude på atollen? Tiden står stille. Det gør Christiansø også. Den vokser så langsomt, at man ikke kan fornemme det, men boblerne på vandet viser, at det går støt fremad.

Efter endnu en times roning gør vi atter holdt og benene strækkes. Kontrol! Arme: OK! Energi: Check! Ryg: No problemos, Capitan! Numse: Lidt øm - skifter stilling. Hæle: Meget ømme - et problem, der skal gøres noget ved. Øens konturer er blevet tydeligere. Nu kan vi skelne bygninger og se både Tat og Græsholm. En time til, og vi er fremme. Vi ligger og skvulper side om side, snakker og fortærer, hygger og sluger begærligt tilværelsen i store mundfulde.

Så går det videre det sidste stykke. Monotonien afbrydes af en coaster, størrelse Large, som steamer mod syd i majestætisk ophøjethed med skum for boven. Som den flyvende hollænder sejler den af sted, tilsyneladende uden tegn på liv. Vi checker for evt. kollisionskurs og sikrer os, at vi fra skibets synsvinkel dækkes ind af ”Immanuel” silhuet mod solen. Lidt efter drejer vi mod nord for at møde kølvandsbølgerne. Der kommer 4, så falder vandet atter til ro. Vi retter kursen op og har igen næsen i sporet. Senere passerer et andet skib bag os i nordgående retning. Detaljerne på øen vokser frem i takt med at Bornholm viskes mere og mere ud. Som en foldebog, der langsomt åbnes med panoramabilleder af karton bliver Christiansø gradvist tredimensionel og får vokseværk. Småøerne begynder at forskyde sig i forhold til hinanden, og snart glider vore spinkle fartøjer ind i Tårnrenden mellem Græsholm og Frederiksholm. Vi drejer styrbord og står ind i havnens nordlige indløb.

Vi ror havnen igennem for at gå op ved det lille slæbested i havnens sydøstlige hjørne på Christiansø, hvor der ligger nogle flydepontoner, som er gode at gå i land på. Med fast grund under fødderne breder en glæde og tilfredsstillelse sig i kroppen, og vi lykønsker hinanden og uddeler knus til højre og til venstre. Vi er høje og flyvende. Klokken er nu 14²⁰, og vi har gjort distancen på 3½ time. ”Immanuel” fortøjer uden på en fiskekutter, hvilket gør landgangen meget besværlig. Vi strækker ben og går på toilettet. Kort efter fortæller en havnearbejder, at vi ligger i vejen. Han skal fjerne sten fra kajen med en larmende Bobcat – på en lørdag! Vi går atter på vandet og sætter over til det store slæbested på Frederiksholm ved den gamle smedje. Her kan vi ligge i fred. Fint sted at gå op. Slisken er så flad, at man bare kan stå ud på lavt vand. Kajakkerne lægges op og tømmes, hvorefter vi går tilbage over den lille svingbro, som forbinder de to hovedøer. ”Max. 10 personer”, siger skiltet advarende.

Landgang på Christiansø

På vejen falder sjælen til ro, pulsen går i dvale, og øernes atmosfære siver ind i sindet og glatter knuderne ud. Davs, siger jeg tavst, her har du mig igen – jeg har taget mine venner med denne gang, og vi har vist skyldig respekt ved at komme på den rigtige måde. Sjælen har ikke halset bagefter men har kunnet følge med hele vejen. En venlig men forbeholden velkomst svæver mellem bygningerne. Christiansø er ikke en hvilken som helst dame. Alderens reserverede værdighed fornægter sig ikke, men vi får allernådigst lov til at komme på tålt ophold.

Det gode skib ”Immanuel”

Frokost. Vi sidder på kajen og inhalerer øen. Christiansø er for mig ikke blot en geografisk lokalitet på søkortet. Det er ligeså meget en stemning – en atmosfære – en sindstilstand. Her kunne man leve en hel sommer, sætte uret i stå og læse, tegne, spille og skrive, dykke og ro, dase og elske.

Pludselig dukker vores svenske veninde og hendes mand op. Han har gjort turen på kun 2¾ time. Hun er taget med færgen herover, og senere vil de begge tage med den tilbage til Gudhjem med kajakken som fragtgods.

Foran ”Immanuel” og fiskekutteren ligger to polske lystsejlere side om side. De ser ud til at gøre sig klar til tage af sted. Polle spørger interesse-

ret til deres afrejse, og de svarer: "Just a moment. 10 maybe 15 minutes!" Nu er tid jo en relativ størrelse, og en time senere sidder de stadig fuldstændig ubevægelige og afslappede og viser ikke det mindste tegn på at ville forlade øen i dag. Skipperen står med hovedet op af kahytten og taler i en lille radio. Vi bliver enige om, at det er rent blær. I virkeligheden er det nok bare en attrap, som med en snor er forbundet til en lignende æske nede i køjen for at fortælle, at kaffen er klar.

Rasmus, Lotte og jeg bliver enige om, at livet er for kort til at sidde stand-by, så vi går over til kajakerne for at udføre en plan, vi har talt om, og i den næste times tid eller to runder vi samtlige øer og skær i snirkende 8-taller for at se øerne fra nye og ukendte vinkler: Ud af det nordlige indløb, øst om Græsholm, rundt om Tat med øen til styrbord. Det lille tårn på Tat er overraskende stort, når man kommer på så nært hold. Så videre vest om Græsholm og ned forbi badebroen i passagen mellem Vesterskær og Frederiksholm. Syd om Christiansø og rundt om Østerskær, Danmarks østligste punkt, med skæret til styrbord. Inde på Christiansø sidder Knud og Birthe på klipperne. De har badet. Vi vinker og hilser og følger Christiansø videre nordpå – forbi Verdens Ende - og endelig tilbage til udgangspunktet. En meget anderledes 5 km tur end den sædvanlige til Pærehavn.

Vi bader fra badeanstalten "Nyhavn"

har reserveret plads, prisen er 65 kr. for små telte, 85 kr. for store og 10 kr. pr. person. I "gamle dage" var det gratis, til gengæld kunne man ikke reservere plads, så den gang stod man klar i starthullerne ved færgens ankomst for at vinde kapløbet tværs over øen. Somme tider var løbet tabt på forhånd, fordi alle pladser var optaget, og så måtte man bare tage med båden tilbage igen. Knud og Birthe er allerede på pladsen og er næsten færdige. Lotte og jeg får hurtigt slået vores telt op og etableret os, mens Rasmus ser til, at alt går rigtigt til. Knud inviterer på en karton rødvin, som går på omgang i store slurke. Så følges vi ad til toiletbygningen over for Store Tårn for at få et velfortjent og tiltrængt bad. Vi må veksle sedler til mønt, for det koster 5 kr. for kun 2 minutter – ja, ja, - så har tiden altså alligevel ikke stået helt stille herovre. Min beholdning af Minirisk shampoo rækker lige til os alle, ligesom håndklædet går på omgang.

Det pæne tøj bliver fundet frem, og som aftalt sidder vi alle 9 bænkede på gæstgiveriets terrasse kl. 18³⁰ præcis og nyder udsigten til havnen og Frederiksholm med Lille Tårn. Valget står mellem laks og steak. Rødvinen kommer på bordet og snart efter kommer også maden. Vi skåler og lykønsker hinanden med turens hidtidige forløb og på en ligeså god afslutning.

Polle undrer sig over, hvad der får folk til at kaste sig ud i tosserier som vores. Jeg bliver ham svar

Vi har stadig krudt tilbage, henter badetøj, snorkel og svømmefødder og går i vandet fra badebroen på Frederiksholm. Fra broen svømmer vi over til Vesterskær. Vandet her er helt klart og 22°. Vi dykker og følger klippernes konturer nedad. Til sidst bliver vi dog kolde og går op og sætter os i det lille omklædningskur, hvor solen står lige ind og varmer vore kroppe. Sidder og daser...

Tilbage i havnen er polakkerne endelig dampet af. "Immanuel" har forhalet og ligger nu i første parket. Lotte og jeg samler vores grej og går ad Hvide Vej over til teltpladsen bag Præstedammen for at slå lejr. Vi

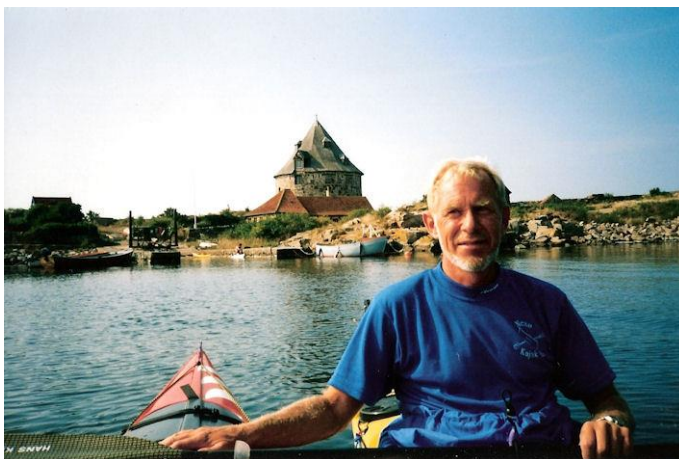
Bænket på Gæstgiveriets solrige terrasse

skyldig. Det er som med skiløb og dykning - og sikkert mange andre ting, som jeg ikke har prøvet: man skal prøve det og føle det på sin krop for at forstå det – og alligevel kan man ikke sætte ord på. Hvordan forklare lykke – eller kærlighed? Aftenen slentrer af sted. Den lune luft står fuldstændig stille, og solen vinker farvel og forlader os. Nu skal den vise sig frem på andre kontinenter. Jeg nikker venligt: Tak for i dag – vi ses i morgen!

Det er svært at bryde op, men til sidst må vi til det. Vi skilles fra dem, der skal sove på båden og går over øen i mørke. Min praktiske pandelampe vækker en vis munterhed – nå, dem om det! Vi må jo passe på ikke at træde på de store tudser, som krydser stierne overalt på øen. Tilbage på teltpladsen har stjernerne indtaget det fløjlsorte firmament. Der er en trængsel uden lige, så de næsten må slås om pladserne deroppe. Mælkevejen slynger sit hvide bånd over hvælvet og Nordstjernen markerer det faste omdrejningspunkt. Nu og da brydes still billedet af en satellit, dømt til i al evighed at følge sin forudbestemte bane. Et rutefly med ukendt mål blinker dovent og lydløst af sted. Til sidst må vi overgive os og krybe til køjs. Rasmus lægger sig på jorden med direkte udsigt til universet. Det er tropenat, og der falder ingen dug. Vi andre kravler ind i teltene. Øre af træthed, lykke og rødvin ruller vi os til rette i soveposerne som kokoner i dvale, for at vågne op til nyt liv i morgen.

Søndag d.8. september

Klokken er alt for tidlig, men det er svært at sove længere. Solen er oppe og en flue svirrer rundt i teltet med en forkærlighed for min næse. Ud at se på vejret. Det er blæst lidt op og himlen er let diset. Nå, vi får se! Alle er nu oppe og går lidt stive og marionetagtige omkring. Jeg overvejer at lave de 5 tibetanske øvelser, men dropper det igen – jeg får vist motion nok endda. Med grus i øjnene prøver vi at få styr på tingene og pakke dem lidt praktisk ned, og så begiver vi os ned til havnen. Jens Peter har ikke sovet så godt på båden. Den uvante duven og klukken, en pumpe, der starter med uregelmæssige intervaller, uro ved toiletbesøg og højlydt snorken har holdt ham vågen natten igennem. Johns kone Birthe har lavet kaffe og sat frem til morgenmaden, som vi spiser i båden eller på kajen. Når vi ser ud gennem det sydlige havneindløb, kan vi se hvide tænder på bølgetoppene. De lover 3-8 sekundmeter i dag. 3 ville være fint – 8 kan vi ikke rigtig bruge til noget. Længe går vi som katten om den varme grød og vejer for og imod. Hvis vi mærker rigtigt efter, må vi nok indrømme, at der sidder lidt stivhed i kroppen fra i går, ligesom 2 nætter med underlødige søvn ikke ligefrem har gjort os kønnere. På et tidspunkt er der mest stemning for at slutte eventyret her, men så let overgiver vi os alligevel ikke i Nexø kajakklub. Vi mander os op og bliver enige om, at vi i det mindste bør gå ud og rekognoscere forholdene, inden vi evt. beslutter os for at stoppe legen. Som sagt så gjort. Lidt efter sidder vi alle fire ude i søen. Knud har overtaget Birthes plads i ”Classic” og bedømmer vinden til 6 sekundmeter og bølgerne på tværs af kursen. Risikoen for at vinden tager til er fifty-fifty. Vi er alle enige om, at som det er nu, er det fint nok – blot lidt mere hårdt arbejde og koncentration. Efter en kort rådslagning beslutter vi os for at gøre forsøget og går ind i havnen for at pakke om. Imens smører Birthe i hast nogle sammenklappede madder til os.

På reden med Lille Tårn i baggrunden

Vi stævner ud og begiver os hjemover.

Klokken 10¹⁰ stævner vi ud og sætter kurs mod Gudhjem. Vi er igen flyvende. ”Immanuel” er hurtigt ude og sætter kursen for at undgå, at hjemturen bliver længere end nødvendigt. Den første time arbejder vi jævnt og godt. Bølgerne kræver opmærksomhed - de vil gerne slå os ud af kurs. Nu og da skyller en bølge ind over os, og vi er glade for, at vi ikke sidder i en TIKI lige nu. Jeg sætter mig godt til rette i bugen på min havkajak – nutidens svar på drengetidens tømmerflåder. Knud ligger som oftest forrest på højde med båden, men han har jo også friske kræfter. Rasmus har ungdommens styrke og turer ubesværet rundt i feltet. Somme tider ude til styrbord, i næste

øjeblik på bagbord side, så bagerst og kort efter oppe foran følgebåden. Lotte og jeg skiftes til at ligge som rosinen i pølseenden. Bølgegangen trætter i længden, og Polle må jævnligt justere motorens omdrejninger og tilpasse farten efter vore direktiver. Efter en time lyder gong gongen efter første runde. Bag os er Christiansø fordampet i den blå luft som et fortryllet slot. Madderne kommer frem sammen med uformelige klumper kiks, smeltet chokolade i mærkelige farver og andre ubestemmelige og halvt opløste lækkerier, men under forhold som disse er man helt ukritisk, bare der er kalorier og smagsstoffer i skidtet. Selv halvkold kaffe med fløde kan nydes. Tissepause. Vi andre læner os tilbage i sædet og strækker ben imens. Rasmus og jeg tager en smøg.

Så sætter vi atter i gang. Trætheden er så småt ved at melde sig. Vi finder ud af at lægge os i kølvandet på ”Immanuel”, der gyder olie på vandet ved som et strygejern at glatte havet ud bag sig. Nu går det lidt lettere. Som en edderfugl med ællinger danner vi formation som fuglene har gjort det i årtusinder. Vi skiftes til at lægge os lige i halen på ”Immanuel” med kajakspidsen ganske få centimeter fra det store ror. Lige her bliver man ligesom trukket med og kan nøjes med den halve kadence. Eneste minus er lugten af diesel, som hænger tungt i luften.

Så dømmes der pit stop: Lottes ryglæn er hoppet op af hullerne, og roret skal justeres. Det driller lidt, men snart er det ordnet, så vi kan komme videre.

Efterhånden som vi kommer i læ af Bornholm aftager vinden og bølgerne lægger sig lidt. Nu kan vi lige skimte møllen i Gudhjem. Ligesom på udvejen er der en lang periode, hvor det føles som om, man slet ikke flytter sig af stedet. Autopiloten kobles til igen. Derinde ligger Bornholm, som den altid har gjort og lokker med sine lyksaligheder. 34 år har vi boet der. I første omgang var det kun ment som et forsøg, men vi er altså blevet og har slået rod. Hele tiden har vi opdaget nye muligheder og mødt spændende mennesker, som har betydet nye input og inspiration. Mon vi nogensinde tager herfra? Tanken har da somme tider været oppe at vende, men er aldrig blevet taget rigtig alvorligt, og det er svært at forestille sig lige nu.

Blikket og opmærksomheden fanges af en bil, som snor sig op ad serpentinervejen i byens nordlige ende. Husene i Gudhjem ligner et panorama fra en modeljernbane. Vi er kommet nærmere målet, så jeg slår om til manuel betjening igen.

Når vi kommer til Gudhjem, skal følgebåden ind i havnen og vi andre til Nørresand. Så skal vi bruge Lottes bilnøgle, som lige nu ligger i den mindste af 2 blomstrede toilettasker, i en pakpose, i en rygsæk, på dækket af ”Immanuel” – vist nok. Efter Lottes anvisninger finder Jens Peter nøglerne frem. Knud lægger sig tæt op ad ”Immanuel” for at få fat i nøglerne, som rækkes ud over skibssiden. ”Immanuel” ruller godt i søen. Båden er klinkbygget, og pludselig griber et bord fat i ”Classic”s snude og trykker den med ned. Knud bliver løftet, samtidig med at han føres med fremad. For at holde balancen må han have den ene hånd fri. Heldigvis vælger han at slippe pagajen og er ved at

kæntre, men så ruller ”Immanuel” dovent tilbage igen og giver slip på sit bytte, så Knud kan komme fri af båden, få fat i sin pagaj og give nøglen til Lotte. Puha – sikke en forskrækkelse.

Tæt på Gudhjem drejer ”Immanuel” bagbord, og vi andre runder molen ved Nørresand og glider op på det lille sandstykke. Glæden er overstrømmende. Vi knuser og lykønsker hinanden med, at alt gik op i højere enhed og banede vejen for eksperimentet, som nu er gennemført så stor succes. Vi er berusede, overstadige, har lyst til at omfavne hele verden og kan slet ikke falde ned. Vi er urørlige og lige nu kan vi det hele. Klokken er 14⁰⁰ – vi har altså brugt 3 timer og 50 minutter til hjemturen.

Aldrig så snart er vi landet, før en bil kommer kørende med 2 kajaker på taget. Den standser ved slæbestedet. Det er Flådeselskabet med det pompøse navn ”Atlanten”, som afholder deres ugentlige aktiviteter søndag formiddag her i Nørresand. Det er en interessegruppe med maritime fritidsaktiviteter som optimist joller, svømning, kajakroning og lignende. Vi får en sludder med dem, indtil de går på vandet, og de ønsker os tillykke. Så bærer vi grejet op og pakker bil og trailer.

Anløb af Nørresand efter vel gennemført færd

Birthe ankommer med Knuds bil. Det hele foregår lidt i slowmotion – overgangen fra vand til land er som en brat opvågning til virkeligheden - men til sidst er vi dog klar til at køre hjem. Jeg får den tvivlsomme ære at føre bilen. Omme på bagsædet sidder Rasmus og Lotte i hvert sit hjørne. I begyndelsen går snakken livligt, men hurtigt forstummer al samtale og jeg må som Palle alene i verden bare koncentrere mig om kørslen. Jo, nu er vi trætte.

Hjemme ved klubhuset pakker vi ud. Alle pakkenelliker fordeles efter bedste evne. Grejet rengøres og bæres ind på plads. Og minsandten om ikke vores svenske veninde dukker op for 3. gang. Hun venter igen på sin mand, som nu er på vej fra Gudhjem til Nexø. (Efterfølgende onsdag møder vi dem i øvrigt for 4. gang ved Jomfrugård, hvor vi er ude at lege i brændingen. Ved den lejlighed får vi sat navn på dem, Jim og Gunne hedder de. De lover at sende os deres navn og adresse til klubben og giver en stående invitation til at besøge dem.) Vi går ind i klubhuset og skriver os hjem i rojournalen: ”Christiansø retur m.m.: 44 km” – sådan! Claus er kommet for at ro en tur med Ida og hendes veninde. Han byder os velkommen, og efter en kort snak tager de nordpå mod Pærehavn. Så følger de sidste håndtryk: tak for turen – vi ses. Lotte inviterer til billedaften og snak og kører mig hjem med min bagage. Et sidste knus og jeg er tilbage ved ”Start”.

Efter en hurtig udpakning sætter jeg mig i eftermiddagssolen med en kop kaffe på terrassen. Jeg lægger benene op på bordet og spoler tilbage. Tænder piben og trykker ”Play”, og indtrykkene fra turen kommer frem på nethinden. Glade scenerier kører over den indre skærm. Omhyggeligt knækker jeg den lille tap af kassetten, så båndet ikke kan slettes. Klokken seks om aftenen tørner jeg omkuld og går ind i en drømmeløs søvn.